

ANDIRIN'DAN FIKRALAR -1

Orman biter, ot biter, su tükenirde Andırın'da söz tükenmez, nükte bitmez. Zekidir Andırın insanı. Sabırlıdır. Kavga bilmez, naziktir. Meramını sözle anlatır. Öcünü ima ile alır. Dostuna düşmanına "taş atma"ya bayılır. Güzel söz söylemeye, sohbete, lafa zamanı boldur. Bu nedenle akşam dost ziyaretlerinin adı yalnızca Andırın'da **"Lafa Gitmek"**tir. Yani üretimin adı belli, hedefi açıktır. Daha çok laf daha güzel söz...

* * *

Dedem Yusuf Kabalcı'nın yakın dostu, sırdaşı, "teyzem oğlu" diyerek çok sevdiği, Ahmet Efil çok utangaç, çok çekinik bir adamdı. İçe dönük bir kişilikti, saftı, dürüsttü... Tam karakterine göre de bir lakabı vardı. Dostları O'na **"Domates Ahmet"** derlerdi. Ahmet Efil çok utangaç olduğu için güç durumlarında, sıkıntılı zamanlarında gerçekte domates gibi kızarırdı. Aslında köyde herkesin bir lakabı vardı: Babama "Kelebek Ahmet", dedeme **"Arpacı Yusuf"**, büyük dayıma "Mitil Hasan", komşu Durdu Acar'a "Vabis Durdu" babamın üvey babasına "Kirpi Duran" derlerdi. Hiç kimse de bu tanımlamalardan alınmazdı, kendilerine yapılan bu benzetmelere güler geçerlerdi. Fakat Ahmet Efil "Domates" sözcüğünü duyduğu an, hem kızar, hem kızarırdı.

Bizim bir de **"Haşarı Hüseyin"**imiz vardı ki; dostlar başına... Çok rahat, dışa dönük, hayata her zaman toz-pembe bakan bir adamdı... Bir Cuma günü, Haşarı Hüseyin yüklü atıyla dükkânlara gelir. Ezanı bekleyen 15-20 kişilik gruba "Selamünaleyküm" der. Meclis selamı alır ama hepsinde de bir merak vardır. Bu "Haşarı" yine ne yapıyor, ne icatlar çıkarıyor? Dedem "Hayrola Hüseyin'im, ne yapıyorsun, yükün nedir?" diye sorar. Haşarı'nın ağzı kulaklarında "Domates satıyorum emmi" der. Eyvah... Balta taş saplandı. Ahmet Efil'e atılan bu taşı karşılamak tabi ki dedeme düşer. Hiç yoktan dostu ateş yedi. Dedem kızgınlığını belli etmeden "İyi de, yalnız atın pek haşarı gözüküyor. Dikkatli ol bir yardan atması seni" der. Böylece dostuna "domates" demenin bedelini "haşarı" sözüyle dengelemiştir. Yani durum bir birdir. Ama Hüseyin, öyle hemen pes eder mi? Yusuf Amcası zeki, hazır cevaptır ama altta kalmak var mı? Hiçbir şey olmamış gibi "Haklısın emmi. At haşarı ama suç benim, **arpasını fazla vermişim**" diyerek uzaklaşır.

* * *

Gökçeli Köyü'nden Tokmalı'ya ilk defa inen adam, hayret ve hayranlıkla engin Aşağı Andırın Ovası'na bakarak yanındaki arkadaşına **"kardeş buranın her tarafı harman yeri olur"** deyiverir...

* * *

Beşbucak Köyü'nden **Mehmet Çapar** yaman bir adamdı. Zekiydi, kurnazdı. Ama O'nun en tanınmış yönü eşsiz bir sıcak demirci ustası olmasıydı. "Bacaksız Usta"nın bıçakları ustura keskinliğinde ve istisnasız boynuz saplı olurdu. Yaşadığı yıllarda çevre köylerdeki bir tane dahi boynuz heba olmaz bir yolla, nam-ı değer bıçakçı Bacaksız'a ulaştırılırdı. Atardı, tutardı. Yeri geldiğinde sözü sektirmezdi. Öyle engin dallardan da murt yemezdi. Bir gün dişine göre yakaladığı müşterisine, **"Bir sıkmaya on iki keklik vurdum. Canın isterse inan."** der. Çünkü arkadaşının "Yalansın" diyeceğini çok iyi bilir. Bilir de fırsat verir mi hiç ?...